

MRF 2021.142

Retten i Næstveds deldom af 11. juni 2021, sag BS-42009/2020-NAE

SW og MW (adv. Sebastian Ekholm Scheffmann) mod JO og KN (adv. Thomas Klæstrup Jørgensen)

E's erstatningskrav mod N for privat fælles vejs dårlige stand efter N's omlægning af vejen afvist, da kommunen havde godkendt omlægning og vejens stand efter privatvejsloven, hvilket ikke var påklaget af E, og en prøvelse af kommunens afgørelser efter privatvejsloven kun kan ske, når administrativ rekurs er udnyttet.

E, der var vejberettiget til privat fællesvej, kontaktede i juli 2018 til Næstved Kommune i anledning af, at en anden lodsejer, N, der ligeledes var vejberettiget til den private fælles vej, havde omlagt en del af vejen. E anmodede om vejsyn, da de mente, at N's omlægning betød, at den private fællesvej var i dårligere stand end den tidligere. Kommunen godkendte imidlertid ved afgørelse af 26. februar 2019 den omlagte fællesvej. Afgørelsen blev ikke påklaget, og E anmodede forgæves kommunen om at genoptage sagen. E anlagde derefter sag mod N med påstand om erstatning på ca. 117.000 kr. for udgifter til udbedring af mangler ved den omlagte private fællesvej. N påstod principalt afvisning med den begrundelse, at retten var inkompetent til at tage påstanden under pådømmelse, når E ikke havde påklaget kommunens afgørelse, hvilket spørgsmål blev udskilt til særskilt behandling. E bestred, at sagen kunne afvises med henvisning til, at tvisten ikke angik manglende vedligeholdelse, at kommunen burde have genoptaget sagen, og at afvisningspåstanden var prækluderet, idet den ikke var fremsat i svarskriftet. Retten indledte med at lægge til grund, at parterne ønskede særskilt afgørelse af, om retten

var kompetent til at behandle spørgsmålet om den private fællesvejs stand, herunder om vejen var anlagt i henhold til gældende regler og forskrifter. Derefter konstaterede retten, at det følger af § 15, stk. 1, i lov om private fællesveje, at det er kommunalbestyrelsen, der træffer bestemmelser om vedligeholdelse af en privat fællesvej, og af § 45, stk. 1, at kommunalbestyrelsen skal tage stilling til vejberettigedes synspunkter om, at en privat fællesvej ikke er i god og forsvarlig stand. Retten fastslog, at når E ikke havde påklaget kommunens afgørelse, kunne den efter lovens § 88 ikke indbringes for domstolene. Som sagen forelå oplyst, lagde retten til grund, at kommunen havde afslået genoptagelsesansøgningen, og at E ikke efterfølgende havde anmodet kommunen om at tage stilling til vejens stand. På det grundlag fandt retten sig ikke kompetent til at tage stilling til tvisten, hvorfor sagsøgtens afvisningspåstand toges til følge. Retten fandt ikke afvisningspåstanden prækluderet, idet retten efter N's anmodning under et retsmøde meddelte en frist for nedlæggelse af påstanden, hvilket E ikke havde protesteret imod, før afvisningspåstanden faktisk blev nedlagt.

Kommentar: Dommen skal først og fremmest ses i lyset af sagsøgernes procesførelse, hvilket også afspejles i præmisserne. Essensen i dommen er nogenlunde på linje med U 2000.1470 Ø. Sådan som sagen blev ført, ønskede E reelt, at retten skulle tage stilling til kommunens afgørelse, uden kommunen var part i sagen, idet en anerkendelse af E's erstatningskrav mod N nødvendigvis forudsatte, at kommunens afgørelse om vejens vedligeholdelse var forkert. Dette ville kræve, at kommunen var part i selve retssagen, jf. f.eks. U 2019.1616 H, og denne mulighed var i dette tilfælde på forhånd afskåret, da det følger af privatvejslovens § 88, at administrativ rekurs skal være udnyttet, før en sag kan indbringes for domstolene. Hertil kommer, at såfremt byretten havde taget stilling til sagens realitet, ville retten reelt have truffet en (konstitutiv) afgørelse efter privatvejslovens §§ 15 og 45 i forvaltningsens sted, jf. også Fenger (red.): Forvaltningsret, 2018, s. 899 f. Byretten var som følge heraf i alle tilfælde nødt til at afvise sagen. Om det havde været muligt at føre sagen på rent privatretligt grundlag, er tvivlsomt, da det efter privatvejsloven er kommunen, der afgør, om vedligeholdelse af vejen opfylder lovens krav, og dette først skal prøves i det offentligretlige rekursystem, før spørgsmålet kan indbringes for domstolene, jf. privatvejslovens § 88. Det havde derfor næppe ført til et andet

MRF 2021.142

resultat, hvis kommunen også havde været sagsøgt i sagen. Se tillige E.A. Abitz i W.E. von Eyben (red.): Dansk Miljøret, bind IV, s. 245 f. og 250 f.

RETEN I NÆSTVED DELDOM

afsagt den 11. juni 2021

Sag BS-42009/2020-NAE

SW
(advokat Sebastian Ekholm Scheffmann)

og

MW
(advokat Sebastian Ekholm Scheffmann)

mod

JO
(advokat Thomas Klæstrup Jørgensen)

og

KN
(advokat Thomas Klæstrup Jørgensen)

Denne afgørelse er truffet af dommer Ulla Tange Christensen.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 27. oktober 2020. Sagen vedrører sagsøgernes erstatningskrav vedrørende udgift til udbedring af mangler ved den af sagsøgte omlagte private fællesvej.

Sagsøgerne, SW og MW, har fremsat påstand om, at de sagsøgte, JO og KN skal betale 117.250,00 kr. med tillæg af procesrente fra den 27. oktober 2020.

De sagsøgte har fremsat principal påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

Sagsøgerne har påstået frifindelse overfor de sagsøgtes afvisningspåstand.

Spørgsmålet om sagens afvisning, der vedrører spørgsmålet om, hvorvidt retten er kompetent til at behandle spørgsmålet om standen af den pågældende fællesvej, herunder om vejen er opbygget i henhold til gældende regler og forskrifter, er udskilt til særskilt behandling, jf. retsplejelovens § 253.

Spørgsmålet er efter parternes anmodning afgjort på skriftligt grundlag.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

De sagsøgte har fri proces.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af sagen, at sagsøgerne den 26. juli 2018 rettede henvendelse til Næstved Kommune i anledning af sagsøgtes omlægning af den private fællesvej. Sagsøgerne anmodede om vejsyn og anførte i henvendelsen, at den omlagte fællesvej var i dårligere stand end den tidligere fællesvej.

Efter høring af parterne traf Næstved Kommune den 26. februar 2019 afgørelse om, at den af sagsøgte omlagte fællesvej godkendes. Afgørelsen blev ikke påklaget.

Det fremgår endvidere af sagen, at sagsøgerne ved brev af den 9. juni 2020 anmodede Næstved Kommune om at genoptage sagen. Sagsøgerne anførte blandt andet i brevet, at fællesvejen var i dårlig kvalitet, og at det ikke var muligt for forsynings-, renovations- og entreprenørlastbiler mv. at køre til sagsøgernes ejendom af fællesvejen, således som den var anlagt.

Næstveds Kommunes svar på anmodningen er ikke fremlagt. Sagsøgernes advokat har mundtligt oplyst, at Næstved Kommune har afslået at genoptage sagen.

Parternes synspunkter

SW og MW har i sit sammenfattende processkrift anført følgende:

”Det skal understreges, at sagen ikke drejer sig om manglende vedligeholdelse – i hvilket tilfælde sagen rigtig nok skulle varetages af kommunen.

Nærværende sag drejer sig derimod om forkert/mangelfuld opbygning af vejen, som først har vist sig senere end godkendelsen af vejen.

Sagsøgte har siden start 2019 ændret på vejen i så væsentlig en grad, at dette må medføre en ulovbestemt adgang til remonstration/genvurdering for sagsøger.

Som angivet i stævningen blev sagsøger meddelt den 18.06.2020, at kommunen ikke længere havde mulighed for at afhente skrald hos sagsøger, grundet vejens dårlige stand, jf. bilag 15.

Sagsøger har endvidere oplyst i stævningen, at adgangsforholdene yderligere blev besværet pga. perioder med regn i 2020, hvorfor sagsøger har været nødsaget til at trække over mod den tidligere vej på sagsøgtes ejendom, hvilket sagsøgte har meldt til politiet.

Vejen har fungeret som den primære adgangsvej til sagsøgers ejendom i så lang tid sagsøger kan huske tilbage. Det er desuden den vej som bliver benyttet af diverse offentlige transportmidler, herunder skraldebiler og ambulancer. Som angivet ovenfor, har disse køretøjer ikke længere mulighed for at færdes på vejen som følge af den dårlige stand.

Videre skal det tilføjes, at Folketingets Ombudsmand har antaget, at en borger i forbindelse med ulovbestemt remonstration har et retskrav på genoptagelse og ny realitetsbehandling af sagen, såfremt der dukker nye oplysninger op af væsentlig betydning for sagen, jf. lærebogen ”Forvaltningsret – Almindelige emner”, af Karsten Revsbech m.fl. på s. 559 – hvilket tilsvarende bør tale for, at sagsøger kan gøre sit krav gældende nu, da forholdet/vejen har ændret sig så markant, at det først på det senere tidspunkt, blev sagsøger bekendt, at det var nødvendigt at forfølge sagen ved retten. Altså sagsøger blev først bekendt med, at vejen var opbygget mangelfuldt meget sent, hvorfor nærværende sagsanlæg var eneste mulighed.

Derudover gøres det til støtte for sagsøgers frifindelsespåstand gældende, at spørgsmålet om afvisning er en formalitetsindsigelse i henhold til RPL § 351, stk. 4, hvorfor afvisningsindsigelsen prækluderer ved indgivelse af endeligt svarskrift.

Det afvises tillige, at sagsøger på noget tidspunkt har godkendt, at det blev accepteret, at der senere kom en afvisningspåstand ind i sagen – en sådan godkendelse savner jo også logik. Sagsøger noterede blot, at sagsøgte ved et proces-

skrift ville anmode om, at de alligevel kunne nå at komme med denne (afvisnings) påstand, hvilket sagsøger selvfølgelig ville bestride.

Sagsøger henviser endvidere til dommen U.2006.336S, hvor retten ikke fandt grundlag for at afvise sagen, under henvisning til en voldgiftsklausul, da sagsøgte ikke havde gjort indsigelsen gældende i svarskriftet. Sagen kan sammenlignes med nærværende sag og kan henføres til støtte for, at formalitetsindsigelsen skal afvises i denne sag, jf. ovenstående betragtninger.

Af procesøkonomiske årsager må man ligeledes komme frem til, at det må anses for uhensigtsmæssigt at afvise sagen på grundlag af sagsøgers afvisningspåstand så sent i processen.

Det skal hertil bemærkes, at kommunalbestyrelsen selv angav over for sagsøger, at problemstillingen uden tvivl var et privatretligt anliggende, hvorfor de ikke selv var af den opfattelse, at de kunne tage stilling til sagen, før den kunne anlægges for retten. Det ville derfor syntes uhensigtsmæssigt at påklage dette og forhale sagen yderligere år ved, at en retssag måtte afvente klageinstansens afgørelse.

Sagsøgte angiver selv i duplikken, at kommunen havde godkendt vejen, hvorfor det endvidere må lægges til grund, at en afvisning af sagen med stor sandsynlighed ville føre til, at sagen blot blev anlagt igen på ny på et senere tidspunkt.

Det kan derfor ikke bebrejdes sagsøger, at der ikke er taget stilling til indsigelsen på et tidligere tidspunkt, hvorfor formalitetsindsigelsen må anses for prækluderet.

Endelig skal det gentages, at det jo også først er efter vejen er anlagt og taget i brug, at sagsøger har fundet ud af, at kvaliteten heraf simpelthen er for dårlig."

JO og KN har i sit påstandsdokument anført følgende:

"Til støtte for den nedlagte afvisningspåstand gøres det gældende, at retten ikke er kompetent til at tage stilling til det forhold, som relaterer sig til standen og vedligeholdelsen af en privat fællesvej.

Dette følger af privatvejlovens § 15, stk. 1, idet kommunalbestyrelsen er rette instans for at påklage standen og eventuel manglende vedligeholdelse over en privat fællesvej.

Hjemmel hertil følger tillige af privatvejlovens § 45, stk. 1.

Det er således kommunalbestyrelsen ved et vejsyn, som vurderer, om en privat fællesvej er i forsvarlig stand i forhold til færdsdens art og omfang.

Ved afgørelse pålægger kommunalbestyrelsen således grundejere konkrete vedligeholdelsesarbejder, og disse fordeles efter grundejernes brug af vejen, jf. privatvejlovens § 16 stk. 1.

Kommunalbestyrelsen har endvidere mulighed for at selv at udføre vedligeholdelsesarbejder for grundejernes regning, dersom arbejdet ikke udføres inden en af kommunalbestyrelsen fastsat frist, jf. privatvejlovens § 16 stk. 2.

Der foreligger ingen afgørelse eller stillingtagen fra kommunalbestyrelsen om vedligeholdelse af den omtvistede privat fællesvej i nærværende sag.

Klagemuligheder fremgår af privatvejlovens kapitel 13, idet klage over kommunalbestyrelsens afgørelse kan påklages, slutteligt prøves ved domstolene i henhold til grundlovens § 63.

Følgelig er retten ikke kompetent til at træffe afgørelse om en vejs stand og vedligeholdelse.

Til yderligere støtte for den nedlagte afvisningspåstand henvises til U.2000.1470Ø.

I sagen blev en anlagt sag ved civilretten vedr. beslutning om istandsættelse, forbedring og vedligeholdelse afvist behandlet af retten under henvisning til, at sådanne forhold skal afgøres ved vejsyn i henhold til privatvejlovens kapitel 6 (privatvejlovens §§ 15 og 16).

Landsretten fandt i ovennævnte sag følgende:

“Det findes bedst stemmende med bestemmelserne om vejsyn i privatvejslovens kapitel 6, herunder især §§ 15 og 16, at de i § 16, stk. 3, anførte beslutninger, herunder i hvilket omfang og på hvilken måde manglerne ved en privat fællesvej på landet skal udbedres, hvorvidt vejen skal istandsættes, således at der sker en forbedring af denne, og hvorledes vejen fremtidig skal vedligeholdes, afgøres ved vejsyn, alene med mulighed for at indbringe vejmyndighedens beslutning for domstolene, jf. grundlovens § 63. Da appellantens ikke har anmodet om genoptagelse af vejsynet, og da vejmyndigheden heller ikke af egen drift har genoptaget vejsynet, jf. privatvejlovens § 19, stk. 2, og § 20, stk. 2, og der således ikke foreligger en beslutning fra vejmyndigheden om istandsættelse m.v. af fællesvejen, vil sagen være at afvise fra domstolene.” (egne understregninger)

Til sidst noterer sagsøgte sig, at sagsøger ikke har fremlagt andet juridisk belæg for, at der kan afsiges dom i henhold til sagsøgers påstand med udgangspunktet i de almindelige culperegler, hvorfor der ej er juridisk grundlag for at tage sagsøgers betalingspåstand til følge.”

Rettens begrundelse og resultat

Retten forstår det således, at det, der ønskes særskilt afgørelse om, er spørgsmålet om, hvorvidt retten er kompetent til at behandle spørgsmålet om standen af den pågældende fællesvej, herunder om vejen er opbygget i henhold til gældende regler og forskrifter.

Dette følger af lov om private fællesveje § 15 stk. 1, at det er kommunalbestyrelsen, der træffer bestemmelse om vedligeholdelse af en privat fællesvej. Det følger endvidere at samme lovs § 45 stk. 1, at hvis en vejberettiget gør gældende, at en privat fællesvej ikke er i god og forsvarlig stand i forhold til færdsdens art og omfang, skal kommunalbestyrelsen tage stilling til spørgsmålet.

Sagsøgerne har ikke påklaget Næstved Kommunes afgørelse af 26. februar 2019 om godkendelse af omlægning af den private fællesvej, jf. lov om private fællesveje § 87, stk. 2. Det følger af samme lovs § 88, at klageadgangen skal være udnyttet, før afgørelsen kan indbringes for domstolene.

Det må, som sagen er oplyst, lægges til grund, at Næstved Kommune har afslået at genoptage sagen, og at sagsøgerne ikke har påklaget Næstveds Kommunes afslag eller har anlagt sag mod kommunen med henblik på at få kommunen tilpligtet at genoptage sagen. På det foreliggende grundlag lægges det endvidere til grund, at sagsøgerne heller ikke efterfølgende har anmodet kommunen om at tage stilling til fællesvejens stand, herunder vedligeholdelsesstanden, og at kommunen heller ikke af egen drift efterfølgende har truffet beslutning om istandsættelse m.v. af fællesvejen.

På denne baggrund finder retten ikke, at retten er kompetent til at tage stilling til standen af den pågældende fællesvej, herunder om vejen er opbygget i henhold til gældende regler og forskrifter.

Herefter og da det i øvrigt af sagsøgerne anførte ikke kan føre til andet resultat, tages sagsøgte påstand om afvisning til følge.

Retten skal bemærke, at de sagsøgte på retsmødet den 12. februar 2021 tilkendegav, at der nedlægges påstand om afvisning, og at retten besluttede at meddele sagsøgte en frist til nedlæggelse af påstanden og fremkomme med anbringender herom. Sagsøgerne er ikke fremkommet med protest mod rettens beslut-

ning før ved processkrift af 8. marts 2021 efter, at sagsøgte havde nedlagt afvisningspåstanden.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 17.500 kr. JO og KN er meddelt fri proces, hvorfor sagsomkostningerne skal betales til statskassen.

THI KENDES FOR RET:

Sagen afvises.

SW og MW skal inden 14 dage til statskassen betale sagsomkostninger med 17.500 kr.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.